

זבחים דף לד

הלכות מעשה הקרבנות

פרק ראשון

סוגי הקרבנות וכלליהם

א כל הקרבנות שלמיני נפש חיה באין מחמשה מינין בלבד: מן הבקר, ומן הכבשים, ומן העזים, ומן הכשרים לקרבן בעלי החיים התורים, ומן בני היזנה.

הלכות אסורי מזבח

פרק חמישי

לא ראויים להקטרה; הקאה בעבירה

ו המקטיר אברי בהמה טמאה על גבי המזבח - לוקה. ואף על פי שאסור הקרבתה מכלל עשה, שהרי נאמר 'מן הטהורה אכל' ומן הטהורה הקרב', הא טמאה לא תאכל ולא תקריב - כשם שלוקה על אכילת הטמאה הבא מכלל עשה, כמו שבארנו במקומו (מאכלות אסורות ב,א-ג), כך לוקה על הקרבתה. **אבל** המקריב אברי חיה טהורה - עובר בעשה ואינו לוקה. ומנין שהוא בעשה? שנאמר: "מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו" (ויקרא א, א) - הא מן החיה לא תקריבו; ולאוי הקא מכלל עשה - עשה.

המקריב אברי בהמה טמאה
המקריב אברי חיה טהורה

פרק ששי

פסולי הנסכים

ח...וכן העצים והלבונה - אף על פי שאינם אכלין, הרי הם מתטמאין פאכל לענין הקרבנות, ויפסלו העצים והלבונה בטמאה זו למזבח, ואין מקריבין אותן.

פסול טמאה בעצים ולבונה

הלכות פסולי המקדשין

פרק שמונה עשר

האוכל בטומאה

יב אסור לטמא את הקדשים או לסבב להן טמאה, שהרי פוסל אותן. והטמא את הקדשים - אינו לוקה...

איסור לטמא קדשים

טז אינו חייב כרת על אכילת קדש שיש לו מתירין, עד שיאכל ממנו אחר שקרבו מתיכיו. אבל אם אכל את הבשר קדם זריקת הדם - אינו לוקה משום טמא שאכל את הקדש. זה הכלל: כל שיש לו מתירין - אין חייבין עליו משום פגול או משום נותר או משום טמא, עד שיקרבו מתיכיו כהלכתן; וכל שאין לו מתירין - כיון שקדש בפלי, חייבין עליו משום טמאה.

חיוב כרת - לאחר הקרבת מתירין או קידוש בכלי

פרק ראשון

פסולי מעשה הזבח

כח קבל הפסול - אם נשאר דם הנפש, חוזר הבשר ומקבל ומוליך וזרק, שאין הפסולין לעבודה עושין הדם הנשאר שירים, חוץ מן הטמא...

פסול שקיבל - אינו עושה שירים

פרק שני

שיבושים במתן דמים

כא חטאת שקבל דמה בארבעה כוסות, ונתן מתנה אחת מכל כוס - שירי ארבעתן נשפך על היסוד, שנאמר: "ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח" (שם ד, ד, ד, ד, ד). נתן ארבע המתנות מכוס אחד - שירי אותו הכוס נשפך על היסוד, ושאר הכוסות נשפכין לאמה.

חטאת שדמה התקבל בכמה כוסות